

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת מוֹשְׁפָטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"א - חלק י"ג

קונטרס 313

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שְׁמוֹשׁ תּוֹכֵב"א

וְכַד אֲסֻגְיָאוּ חוּבֵי עֲלָמָא, וְאַסְתַּאבַּת מִקְדְּשָׁא, וְדִכְוֵרָא
 אֶתְרַחַק מִן נוֹקְבָא, וְחוּיָא תְקִיפָא שְׂרִיָא
 לְאַתְעָרָא, וְוִי לְעֲלָמָא דְמִתְנֵן בְּהָהוּא זְמַנָּא מֵהָאֵי צְדָק.
 בְּמָה חֲבִילֵי טְרִיקוֹן מִתְעָרִין בְּעֲלָמָא, בְּמָה זְכָאִין
 מִסְתַּלְקִין מִעֲלָמָא. וְכַל כֵּן לְמָה. בְּגִין דְאַתְרַחַק דִּכְוֵרָא
 מִן נוֹקְבָא, וּמִשְׁפֵּט לָא קָרַב בְּצְדָק דָּא. וְעַל הָאֵי
 כְּתִיב, (מִשְׁלֵי יג) וַיֵּשׁ נֹסֶפֶה בְּלֹא מִשְׁפֵּט, דְּמִשְׁפֵּט
 אֶתְרַחַק מֵהָאֵי צְדָק, וְלֹא אֶתְבְּסַמָּא, וְצְדָק יִנְקָא מֵאַתְר
 אַחְרָא.

וְעַל דָּא אָמַר שְׁלֹמֹה מִלְכָּא, (קְהֵלֵת ז) אֶת הַכֹּל רְאִיתִי
 בַּיָּמֵי הַבְּלִי יֵשׁ צְדִיק אוֹבֵד בְּצְדָקוֹ וְגו', הַכֹּל דָּא,
 (ס"א ל"ג הֶבֶל דָּא) הֶבֶל חֲדָא, מֵהַבְּלִים דְּלְעִילָא, דְּאַקְרוֹן

ספר מאורות הזהר

הַשְּׁנֵאָה בְּלֵב לְרִדְף עַד לְחֻרְמָה בְּרוּחַנִיּוֹת כּו', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב לְמָה רָגַשׁוּ גוֹיִם כּו' עַל עַמְּךָ
 יַעֲרִימוּ סוּד לְכוּ וּנְכַחֲדֵם מִגּוֹי וְלֹא יִזְכָּר שֵׁם יִשְׂרָאֵל וְכו'. וְכַל זֶה עַל פִּי אֵין אֱלֹקֵי
 בְּקִרְבֵי אֱלֹהֵי מִמֶּשׁ שֶׁהוּא אַחְדוּת הַשֵּׁם הַפְּשׁוּטָה שִׁיקְבַע וַיִּקְלַט בְּתוֹךְ לֵב כֹּל אַחַד
 וְאַחַד מִיִּשְׂרָאֵל בְּמִצּוֹת יְחִיד עֲלִיוֹן דְּקִרְיַת שְׁמַע אִישׁ אִישׁ כְּפִי יִכְלָתוּ לְדַבְּקָה בְּהַשֵּׁם
 אַחַד בְּמַחוּ וְלִבּוּ בְּכוּנָה וְרַעוּתָא דְלֵבָא דְוָקָא, אֲלִיו דְוָקָא וְלֹא לְמַדּוּתִיו.

טז) יִשְׁמַע חֲכָם וְיוֹסִיף דַּעַת וְתִבְנוּנָה לְמוּצָא בִּיגִיעָתוֹ בַּיָּהָר

וְכַאֲשֶׁר יֵשׁ אֲלִיו לְבוֹ וְרוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ אֲלִיו יֵאֲסֹף בְּמִסִּירוֹת נַפְשׁ בְּאַחַד, אֲזִי רוּחַ
 אִיְתִי רוּחַ וְאַמְשִׁיף רוּחַ כּו' יִמְשִׁיף גְלוּי אֹר עֲצָמוֹת אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא מִמֶּשׁ לְהָאִיר
 בְּתוֹסַפַּת אֹר חֲדָשׁ בְּח"י בְּרַכּוֹת דְּשְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה לְכֹל אִישׁ וְאִישׁ אֲשֶׁר יִתְפַּלֵּל וַיִּבְקֶשׁ

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אֲפִי מִלְכָּא, וְדָא אִיהוּ מִלְכוּתָא קִדִּישָׁא, דְּכַד הִיא
מִתְעָרָא בְּדִינוּי, כְּתִיב יֵשׁ צַדִּיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ. מֵאִי
טַעמָא. מִשּׁוּם דְּמוֹשֶׁפֶט אֶתְרַחֵק מִצְדָּק. וּבְגִין כְּד
אֶקְרִי, וַיֵּשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מוֹשֶׁפֶט.

תָּא חַזִּי, כְּד אֲשֶׁתְּכַח זַכָּאָה עֲלָאָה בְּעֲלָמָא, רַחֲמָא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֶפִּילוּ כְּד אֶתְעַר צַדִּיק
בְּלַחֲוּדוּי, יְכִיל עֲלָמָא לְאֲשֶׁתְּזַבָּא בְּגִינֵיהּ. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּעֵי בִיקְרִיָּה, וְלֹא מִסְתַּפִּי (דף רצ"ב ע"א) מִן דִּינָא.
וְכַד הֵהוּא זַכָּאָה לָא קִיַּימָא בְּקִיּוּמֵיהּ, מִסְתַּפִּי אֶפִּילוּ
מִמוֹשֶׁפֶט, וְלֹא יְכִיל לְמִיקָם בֵּיתָה. כָּל שְׁכֵן בְּצַדִּיק.

ספר מאורות הזהר

על נפשו בהכנעה ומרירות בבקשת רחמים רבים גם בגשמיות כבני חיי ומזוני וכל
דבר הנוגע עד הנפש וכו'. אבל אם לא ישים אליו לבו בקריאת שמע לא יפעל רצון
השם בתפלה בח"י ברכות כלל וכלל וכו' וכמו שיובן מפל אשר יבאר בפתיחה הכוללת
תמצית כל הענינים שבחבור זה דשמע ישראל שכתבתי לכל אשר יחפץ וישתוקק
לקרב ולדבק נפשו בפרטיות הדברים שמדברים ביחוד אלקות ביחודא עלאה ויחודא
תתאה וישמע חכם ויוסיף דעת ותבונה למצא ביגיעתו בזהר וכתבי האריו"ל כל פרטי
הפונות ואם באמת הכל עולה אל מקום אחד והוא אחדות הפשוטה דוקא ולא לעלות
במעלות ומדרגות פונות ושמות ויחודים הנהוג בין המקבלים כי לא חפץ השם באלה
כי אם בכונה אחת לבד לקשר נפשו אל אמתת עצמותו יתברך דוקא ועל זה אמר כי
האלקים עשה את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים וכל לכבות דורש השם יש

וְכִהּ דְאָמַר (את כל העשוקים) וְהִנֵּה דְמַעַת
 הָעֲשׂוּקִים, אֵלֶיךָ אֵינֹנְךָ דְמַתִּין בְּתוֹקָא
 דְאִמְהוֹן, אֵלֶיךָ עֲבָדִין לְאוֹשְׁדָא דְמַעִין, לְכָל
 בְּנֵי עַלְמָא, בְּגִין דְלִית דְמַעִין דְנַפְקֵי מִלְבָּא,
 פְּהֵינּוּ דְמַעִין, דְכָל בְּנֵי עַלְמָא תְּוֹהִין וְאִמְרִין,
 דִּינִין דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא קְשׁוּט אֵינֹנְךָ, וְעַל
 אֲרַח קְשׁוּט אֲזִלִּי. הֵינִי מִסְפְּנֵי יְנוּקֵי דְלֹא חָאבוּ,
 אֲמַאי מִיתוּ. אֲן דִּינָא דְקְשׁוּט, דְעֵבִיד מְאִרֵי
 עַלְמָא. אֵי בְּחֹבֵי אֲבָהֵתְהוֹן אִסְתַּלְקֵי מִעַלְמָא,
 אֲמַאי. וְדַאי אֵין לְהֵם מְנַחֵם.

וְכִהּ דְאָמַר וְהִנֵּה דְמַעַת הָעֲשׂוּקִים - אֵלוֹ אוֹתָם שְׂמִיתָם
 בְּחִיק אֲמוּתֵיהֶם, אֵלֶּה עוֹשִׂים
 לְשַׁפְּךָ דְמַעוֹת לְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם,
 מִשׁוּם שְׂאִין דְמַעוֹת שְׂוִיזָאוֹת מִן
 הַלֵּב פְּדִמְעוֹת הִלְלוּ, שְׁפַל בְּנֵי
 הָעוֹלָם תּוֹהִים וְאוֹמְרִים: דִּינֵי
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵם אֲמַת,
 וְהוֹלְכִים עַל דְרִיךְ אֲמַת. הַתִּינּוּקוֹת
 הַמְסַפְּנִים הִלְלוּ שְׁלֵא חֲטָאוּ, לְמָה
 מִתּוֹ? אֵיפֹה דִין הָאֲמַת שְׂעוּשָׁה
 רַבּוֹן הָעוֹלָם? אִם בְּחֲטָאֵי אֲבוֹתָם
 מִסְתַּלְקִים מִן הָעוֹלָם - לְמָה?
 וְדַאי אֵין לְהֵם מְנַחֵם.

הוּו, וְהִנֵּה דְמַעַת הָעֲשׂוּקִים, הֵהוּא דְמַעָה
 דְלִהוֹן בְּהֵהוּא עַלְמָא, דְקָא מְגִינִין עַל
 חֲזִיָּא. דְתַנֵּן אֲתֵר אֵית מִתְתַּקְנָא לֹון בְּהֵהוּא
 עַלְמָא, דְאִפִּילוּ צְדִיקִים גְּמוּרִים לֹא יִכְלִין
 לְקִיָּמָא תְּמֹן, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא רַחִים לֹון,
 וְאִתְדַבֵּק בְּהוּ, וְאִתְקִין בְּהוּ, מִתִּיבְתָא עַלְאָה
 דִּילִיָּה. וְעַלִּיָּהּ כְּתִיב, (תהלים ח) מִפִּי עוֹלָלִים
 וַיּוֹנְקִים יִסְדַּתְּ עֹז. וּמַאי תוֹעַלְתָּא עֲבָדִין תְּמֹן,
 וְאֲמַאי סְלִקִין תְּמֹן. דְכְּתִיב, (תהלים ח) לְמַעַן
 צוֹרְרִיךָ לְהִשְׁבִּית אוֹיֵב וּמִתְנַגֵּם. וְכֵן אֵית אֲתֵר
 אֲחֵרָא לְבַעֲלֵי תִיבְתָּא.

עוֹד, וְהִנֵּה דְמַעַת הָעֲשׂוּקִים -
 אוֹתָהּ דְמַעָה שְׁלֵהֶם בְּאוֹתוֹ
 הָעוֹלָם, שְׂמִגְגִים עַל הַחַיִּים.
 שְׂשִׁינּוּ, יֵשׁ מְקוֹם מִתְּנֵן לְהֵם
 בְּאוֹתוֹ עוֹלָם שְׂאִפְלוּ צְדִיקִים
 גְּמוּרִים לֹא יִכְוֹלִים לְעַמְד שָׁם.
 וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב אוֹתָם
 וְנִדְבַק בָּהֶם, וּמִתְנֵן בָּהֶם אֵת
 הַיְשִׁיבָה הָעַלְיוֹנָה שְׁלוֹ, וְעַלִּיהֶם
 כְּתוּב (תהלים ח) מִפִּי עוֹלָלִים וַיּוֹנְקִים
 יִסְדַּתְּ עֹז. וְכִהּ הַתּוֹעַלְתָּ שְׂעוּשִׂים
 שָׁם, וְלְמָה עוֹלִים לְשָׁם? שְׂכְּתוּב
 לְמַעַן צוֹרְרִיךָ לְהִשְׁבִּית אוֹיֵב
 וּמִתְנַגֵּם. וְכֵן יֵשׁ מְקוֹם אֲחֵר
 לְבַעֲלֵי תִשְׁבִּיבָה.

תְּנִינֵן, עֲשֵׂרָה דְבָרִים אֲתַבְרִיאוּ בְעֵרֵב שְׁבַת
 כּוּ. הַכְּתִיב וְהַמְכַתֵּב וְהַלּוֹחֹת. דְכְּתִיב
 (שמות לב) וְהַלּוֹחֹת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הֵמָּה וְהַמְכַתֵּב
 מִכְּתַב אֱלֹהִים הוּא. מְאִי אִירִיא מִדְּהִכֵי דְעֵרֵב
 שְׁבַת הָוָה, וְדִלְמָא אֲלֵךְ שְׁנִין לְבַתֵּר, אוּ
 בְשַׁעֲתָא דְקִיּוּמוֹ יִשְׂרָאֵל עַל טוּרָא דְסִינַי. אֲלֵא,
 וְדַאי הִכֵי הוּא דְבַעֲרֵב שְׁבַת הָוָה. תָּא חֲזִי, בְּכָל
 עוֹבְדָא דְבְּרָאשִׁית, לֹא אֲתֵמַר שָׁם מְלֵא, אֲלֵא
 אֱלֹהִים, אֱלֹהִים, בְּכָל מָה דְאֲתַבְרִי. וְכִלְהוּ שָׁם
 אֱלֹהִים, עַד דְכָל עוֹבְדָא אֲשַׁתְּכַלֵּל בְּעֵרֵב שְׁבַת.
 מְדַאֲשַׁתְּכַלְלוּ כָל עוֹבְדָא, אֲקִרֵי יְיָ אֱלֹהִים,
 שָׁם מְלֵא.

שְׂנִינּוּ, עֲשֵׂרָה דְבָרִים נִבְרָאוּ בְעֵרֵב
 שְׁבַת וְכוּ. הַכְּתִיב וְהַמְכַתֵּב
 וְהַלּוֹחֹת, שְׂכְּתוּב (שמות לב) וְהַלּוֹחֹת
 מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הֵמָּה וְהַמְכַתֵּב
 מִכְּתַב אֱלֹהִים הוּא. מָה הַמְדַבֵּר
 מִפִּי שְׁהִיָּה עֵרֵב שְׁבַת, וְאוּלַי זֶה
 הִיָּה אֲלֵךְ שְׁנָה אַחַר כְּךָ, אוּ בְשַׁעֲתָא
 שְׂעַמְדוּ יִשְׂרָאֵל עַל הַר סִינַי? אֲלֵא
 וְדַאי שְׁהָ הִיָּה בְעֵרֵב שְׁבַת. בֹּא
 וְרָאָה, בְּכָל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית לֹא
 נִאֲמַר שָׁם מְלֵא, אֲלֵא אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים בְּכָל מָה שְׂנַבְרָא, וְכִלְמֵם שָׁם
 אֱלֹהִים, עַד שְׁכָל הַמַּעֲשֵׂה נִתְּקַן
 בְּעֵרֵב שְׁבַת. מִשְׁנַתְּקוּנּוּ כָל
 הַמַּעֲשִׂים, נִקְרָא ה' אֱלֹהִים, שָׁם
 מְלֵא.

ואף על גב שהכל נברא בשם
אלהים, לא נתקן בעשיה כל מה
שנברא עד ערב שבת. באותה
שעה הכל נתקן בעשיה, שכתוב
(בראשית ב) מלאכתו אשר עשה.
מכל מלאכתו אשר עשה. ועומד
במעשה. ולכן כתוב והלחת
מעשה אלהים, כשנתקן העולם
בשם אלהים במעשה, ולא אחר
כך, שכתוב ה' אלהים. וכזה נתקן
העולם ועמד על קיימו.

בא ויאה, באותה שעה ששבר
משה את הלוחות, שכתוב (שמות
לב) וישבר אתם תחת ההר, צף
האוקיינוס ממקומו ועלה לשטף
את העולם. ראה משה שאוקיינוס
עולה אליהם והיה רוצה לשטף
את העולם, מיד - ויקח את העגל
אשר עשו וישרף באש וגו', ויזר
על פני המים. עמד משה על מי
האוקיינוס ואמר: מים מים, מה
אתם רוצים? אמרו: וכי מתקנים
העולם אלא בתורת הלוחות?!
ועל התורה ששקרו בה בני
ישראל (ועשו את עגל הזהב ונורוצים לשטף
את העולם).

מיד אמר להם: הרי כל מה שעשו
בחטא העגל, הרי מסור לכם, ולא
די כל אותם האלפים שנפלו
מהם?! מיד - ויזר על פני המים.
ולא היו המים שוככים עד שנטל
מהם והשקה אותם. מיד נשקע
האוקיינוס במקומו.

שחרי באותו המדבר לא היו מים,
שכתוב (במדבר ב) לא מקום ירע
וגו'. ומים אין לשתות. ואם
תאמר, לבאר מרים ירק - חס
ושלום ששם ירק משה את
הזכרון הרע הזה לשתות ממנו
אחר כך. ועוד, שעד עכשו לא
היתה להם באר, עד שבאו למדבר
מתנה, שכתוב באר חפרוה שרים
וגו'. וממדבר מתנה. משם ירשו
באר. כתוב על פני המים, וכתוב
שם על פני תהום.

ואף על גב דבשם אלהים אתברי כלא, לא
אשתכלל בעשיה, כל מה דאתברי, עד
ערב שבת. בההיא שעתא אשתכלל כלא
בעשיה, דכתיב, (בראשית ב) מלאכתו אשר עשה.
מכל מלאכתו אשר עשה. וקיימא במעשה.
ועל דא כתיב, והלחת מעשה אלהים, כד
אשתכלל עלמא, בשם אלהים במעשה, ולא
לבתר, דכתיב יי' אלהים ובדא אשתכלל
עלמא, וקיימא על קיימיה.

הא חזי, בההיא שעתא דתבר משה הלוחות,
דכתיב, (שמות לב) וישבר אותם תחת ההר.
צף אוקיינוס מאתריה, וסליק לשטפא עלמא.
חמא משה דאוקיינוס סליק לגבייהו, והיה
בעי לשטפא עלמא, מיד ויקח את העגל אשר
עשו וישרוף אותו באש וגו', ויזר על פני
המים. קם משה על מי אוקיינוס ואמר, מיא
מיא מה אתון בעאן. אמרו וכי אתקיים עלמא
אלא באורייתא דלוחות, ועל אורייתא דשקרו
בה ישראל ("א ועבדו עגל דזהבא, און בעאן לשטפא עלמא").

מיד אמר לון, הא כל מה דעבדו בחובא
דעגלא, הא מסיר לכון, ולא די כל אינון
אלפינ דנפלו מנייהו, מיד ויזר על פני המים.
לא הו' משתככי מיא, עד דנטיל מיא מנייהו
ואשקי לון, מיד אשתקע אוקיינוס באתריה.

דהא בההוא מדבר לא הו' מיא, דכתיב, (במדבר
ב) לא מקום ירע וגו'. ומים אין לשתות.

ואי תימא, לבירא דמרים ארמי ליה. חס
ושלום, דתמן שדי משה דכרנא בישא דא
למשתי לבתר. ותו, דעד כאן לא הוה להו

בירא, עד דאתו למדבר מתנה, דכתיב, (במדבר
כא) באר חפרוה שרים וגו'. וממדבר מתנה.

מתמן ירתו בירא. פתיב הקא על פני המים,
וכתיב התם (בראשית א) על פני תהום.

חרות על הלכות. מה זה חרות על הלכות? כף פרשוק, חרות מלאך המות, חרות משעבוד מלכיות, חרות מהכל. כף הוא. ומה זה חרות? חותם של העולם הבא, שבו יש חרות בכל מיני חרות. ואלמלא לא נשברו, כל מה שבא לעולם אחר כף - לא בא, והיו ישראל בדיוקנאות של מלאכים עליונים שלמעלה. ועל כף מכריז הכתוב ואומר והלחת מעשה אלהים וגו'. אל תאמר שלאחר שהעולם נתקן ונזכר שם מלא הוי, אלא בשעה שנתקן בשם אלהים, טרם שנקנסה שבת. המה, מה זה המה? הפוף מה"ה היו, משני צדדים היו - אחד במעשה, ואחד מחרות של מעלה. רשום למעלה לשמר את הכל. ועל זה המ"ה. והמכתב מכתב אלהים הוא - אש שזרה על גבי אש לבנה. מכתב אלהים הוא, הינו שכתוב ועבד הלוי הוא. חרות, כמו שנקמר, שהרי יוכל נקרא חרות, ועושה חרות לכל העולמות.

לבן, חברים, מפאן והלאה תדעו שהרי הצד הרע לא שולט עליכם, ואני ייבא סבא עומד לפניכם לעורר דברים אלו. קמו הם, כמי שהתעורר משנתו, והשתטחו לפניו, ולא היו יכולים לדבר. אחר פשעה הם בכו.

פתח רבי חייא ואמר, שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך וגו'. שימני כחותם, בפשעה שנדבקה כנסת ישראל בבעלה, היא אמרה שימני כחותם על לבך. דרך החותם, כחותם על באותו מקום שנדבק, משאיר בו את כל דיוקנו. אף על גב שאותו חותם הולך פאן וכאן ולא עומד

חרות על הלחת, מאי חרות על הלחת. הכי אוקמוה, חירות ממלאך המות, חירות משעבוד מלכיות, (דף קי"ד ע"ב) חירות מכלא, הכי הוא. ומאי חרות. גושפנקא דעלמא דאתי, דביה הוה חירות, בכל מיני חירות. ואלמלא לא אתברו, כל מה דאתא לעלמא לבתר, לא אתא, והווי ישראל דיוקנא דמלאכין עלאין דלעילא. ועל דא אכריז קרא ואמר, והלוחות מעשה אלהים וגו', לא תימא דלבתר דעלמא אשתכלל, ואדפר שם מלא הווי, אלא בשעתא דאשתכלל בשם אלהים, עד לא ייעול שבת.

המה, מאי המה. הפוף מה"ה הווי. מתרין סטרין הווי. חדא בעובדא, וחדא דחירות לעילא, רשים לעילא לנטרא לכלא. ועל דא המ"ה. והמכתב מכתב אלהים הוא, אשא אוקמא על גבי אשא חוורא. מכתב אלהים הוא, היינו דכתיב, (במדבר יח) ועבד הלוי הוא. חרות פמה דאתמר, דהא יוכל קרי חירות, ועביד חירות לכל עלמין.

עד פאן חברייא. מפאן והלאה תנדעון, דהא סטרא בישא, לא שלטא עלייכו ואנא ייבא סבא, קאימנא קמייכו, לאתערא מלין אלין, קמו אינון, פמאן דאתער משינתיה, ואשתטחו קמיה, ולא הווי יכלין למלא. לבתר שעתא בכו.

פתח רבי חייא ואמר, (שיר השירים ח) שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך וגו', שימני כחותם, בפשעה דאתדבקא כנסת ישראל בבעלה, אייהי אמרת שימני כחותם, ארחה דחותם, כחותם דאתדבק בהווא אתר דאתדבק שביק ביה כל דיוקניה, אף על גב

דהווא חותם אזיל הכא והכא, ולא קיימא תמן, והא אתעבר מגיה, כל

דיוקניה שביק תמן, ותמן קיימא. אוף הכי אמרת כנסת ישראל, כיון דאתדבקנא בך, כל דיוקני ליהוי חקיק בך, דאף על גב דאיזיל הכא או הכא, תשפח דיוקני חקיק בך, ותדפר לי.

ובחזרתם על זרועך, כמה דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני,

אוף הכי, תהא דיוקני חקיק תמן. ובכן אהא בך מתדבקא לעלמין, ולא אתנשי מינה. כי עזה כמות אהבה, תקיפא כמות אהבה, בתוקפא תקיף, כההוא אתר דשריא ביה מותא. אהבה, ההוא אתר דאקרי אהבת עולם.

קשה כשאל קנאה, אוף הכי, דהא אלין שמחן, מההוא סטרא אינון. רשפיה רשפי אש, מאן אינון רשפי אלין. אינון אבנין ומרגלן טבאן, דאתילידו מההוא אש. שלהבת יה. מההוא שלהובא, דנפקא מעלמא עלאה, ואתאחדא בכנסת ישראל, למהוי כלא חד יחודא, ואנון, הא אהבה ורשפין דשלהובא דלבא אבתרה, יהא רענא, דדיוקנא דילן, תהא חקוקה בלבך, כמה דדיוקנא דילך חקוק בלבן. נשק לון, ובריה לון ואזלו.

כד מטו לגבי דרפי שמעון, וסחו ליה כל מה דאירע לון, חדי ותווה, אמר, זכאין אתון דזכיתון לכל האי, ומה הויתון בהדי אריא עלאה, גיבר תקיף, דלא הוו כמה גיברין לגביה כלום, ולא ידעתון לאשתמודעא ליה מיד. תווהנא, איך אשתזבתון מעונשא דיליה, אלא קדשא בריה הוא בעא לשזבא לכון, קרא עלייהו, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד כון היום. בלכתך לא יצר צעדך ואם תרוץ לא תפשל. (ישעיה ס) לעולם יירשו ארץ נצר מטעי

שם ונעבר ממנו, כל דיוקנו משאיר שם, ושם עומד. אף כף אמה כנסת ישראל, כיון שנדבקתי בך, כל דיוקני יהיה חקיק בך, שאף על גב שאלך לקאן ולכאן, תמצא את דיוקני חקיק בך ותזכר אותי.

ובחזרתם על זרועך, כמו שכתוב (שיר ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני, אף כף יהיה דיוקני חקיק שם, ובכן אהיה דבוקה בך לעולמים ואל אשתפח מקף. כי עזה כמות אהבה, חזקה כמות אהבה, בחזק חזק, כמו אותו מקום ששורה בו המנות. אהבה - אותו מקום שנקרא אהבת עולם. קשה כשאל קנאה - אף כף, שהרי אלו השמות הם מאותו צד. רשפיה רשפי אש, מה הם רשפי אש הללו? אותם אבנים ומרגליות טובות שגולדו מאותה אש. שלהבת יה, מאותה שלהבת שיוצאת מן העולם העליון ונאחזה בכנסת ישראל, להיות הכל יחד אחד. ואנו, הרי אהבה ורשפי שלהבת של הלב אתריה, יהי רצון שהדיוקן שלנו יהיה חקיק בלבך כמו שהדיוקן שלך חקיק בלבנו. נשק אותם וברך אותם והלכו.

כשהגיעו אל רבי שמעון וספרו לו כל מה שקרה להם, שמח ותמה ואמר, אשריכם שזכיתם לכל זה. ומה הייתם עם הארזיה העליון גבור חזק, שכמה גבורים לא היו אליו כלום, ולא ידעתם להודע לו מיד, תמתי איך נצלתם מענשו, אלא שהקדוש ברוך הוא רצה להצילכם. קרא עליהם, וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד כון היום. בלכתך לא יצר צעדך ואם תרוץ לא תפשל. (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי

וְעַמְדָּה פְּלִים צְדִיקִים לְעוֹלָם יִרְשׁוּ אֶרֶץ נֶצֶר
מִטְעֵי מַעֲשֵׂה יְדֵי לְהַתְּפָאֵר. (ע"כ מן רב ייבא סבא).

מַעֲשֵׂה יְדֵי לְהַתְּפָאֵר. (עד כאן מן רב
י"בא סבא).

רַעִיָא מְהִימְנָא

רַעִיָא מְהִימְנָא

(ב) כִּי יִנְצוּ אֲנָשִׁים. אֲלֵיךְ, מִיכָאֵל וְס"מ. וְנִגְפוּ
אִשָּׁה הָרָה, דָּא כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל. וְיִצְאוּ יְלִדְהָ,
בְּגִלוּתָא. עֲנוּשׁ יַעֲנֵשׁ, דָּא ס"מ, כְּאֲשֶׁר יִשִּׁית
עָלֶיהָ בַּעַל הָאִשָּׁה, דָּא קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא.

כִּי יִנְצוּ אֲנָשִׁים - אֲלֵיךְ מִיכָאֵל
וְס"מ. וְנִגְפוּ אִשָּׁה הָרָה - זוֹ כְּנִסְתָּ
יִשְׂרָאֵל. וְיִצְאוּ יְלִדְהָ - בְּגִלוּתָא.
עֲנוּשׁ יַעֲנֵשׁ - זֶה ס"מ. כְּאֲשֶׁר
יִשִּׁית עָלֶיהָ בַּעַל הָאִשָּׁה - זֶה
הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא.

פְּקוּדָא (כ) בְּתֵר דָּא, לְהִשְׁבִּיב אֲבֵדָה. וְאֲבִתְרִיהָ
לְהִשְׁבִּיב הַגְּזוּל. אָמַר בּוֹצִינָא
קִדְשָׁא, קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא עֲתִיד לְאַהֲדָרָא לָךְ,
אֲבֵדָה דְּאֲבֵדַת בְּגִין עֲרִב רַב, וְדָא כְּלָה דִּילָךְ,
דְּבוֹמְנָא דְּעַבְדוּ עֲרִב רַב ית עֲגָלָא, נִפְקַת כְּלָה
דִּילָךְ, הֵדָּא הוּא דְּכִתְיב, (שְׁמוֹת לב) וַיִּשְׁלַח מִיַּד
אֶת הַלְּחָת.

מְצוּה (כז) אַחֲרֵי זֶה - לְהִשְׁבִּיב אֲבֵדָה,
וְאֲחֵרֵי - לְהִשְׁבִּיב הַגְּזוּל. אָמַר
מְנוּרָה הַקְדוּשָׁה, הַקְדוּשׁ בְּרוּף
הוּא עֲתִיד לְהַחְזִיר לָךְ אֶת הָאֲבֵדוֹת
שְׂאֵבְדָת מִשׁוּם הָעֲרִב רַב, וְזוֹ
הַכְּלָה שְׁלָךְ, שְׁבוּמָן שְׁעִשׂוּ הָעֲרִב
רַב אֶת הַעֲגָלָא, יִצְאָה הַכְּלָה שְׁלָךְ.
זֶהוּ שְׁכִתּוּב (שְׁמוֹת לב) וַיִּשְׁלַח מִיַּד
אֶת הַלְּחָת.

וְאִתְמַר בְּךָ לָךְ רַד, הֵתָם קָא רְמִיז נְחִיתוּ דִּילָךְ,
בְּגִלוּתָא רְבִיעָאָה, לָךְ: (דף ק"ד ע"ב) כְּגוֹן
(בראשית יב) לָךְ לָךְ מְאַרְצָךְ וְגו'. הֵכָּא ש, (איוב לב)
הֵן כָּל אֵלֶּה יִפְעַל אֶל פְּעַמִּים שְׁלֹשׁ עִם גְּבַר.
הֵכָּא קָא רְמִיז לָךְ, לָךְ תִּלְתַּת זְמַנִּין (בְּגִלְגּוּלָא)
בְּגִלוּתָא. רְבִיעָאָה רַד, בְּגִין בַּת יַחֲדָה, כְּלָה
דִּילָךְ, דִּנְפִלָה. הֵדָּא הוּא דְּכִתְיב, (עֲמוֹס ה) נִפְלָה
לֹא תוֹסִיף קוּם. וּמִיַּד דְּאֲנַת נְחִית בְּגִינְיָה,
תְּקוּם עָלֶיךָ וְהָאִי (אִיהוּ הַשְׁבֵּת אֲבֵדָה, וְהָאִי אֲוִרִיתָא דְּאֶתְגַּלְיָא עַל
יַד הָאִי) אִיהוּ הַשְׁבֵּת אֲבֵדָה דִּילָךְ, דְּלָאוּ לְמַגְנָא
אֲתְגַּלְיָא לָךְ אֲוִרִיתָא, יִתִּיר מִכָּל יִשְׂרָאֵל,
וְאֶסְתַּלְקַת לְגַבְךָ, כְּמִיָּא דְּבָאָר דְּאֶסְתַּלְקוּ
לְגַבְךָ, וְלֹא לְאַכְהֵן, וְלֹא לְבַר נֶשׁ, דְּהָא בָּאָר
מִכְּרַת אֲדוּנְיָה. וְאֲוִרִיתָא דָּא, אֲתִמַּר עָלֶיהָ,
(במדבר כא) וּמִשָּׁם בָּאָרָה הִיא הַבָּאָר וְגו'. הַבָּאָר
הִיא מְלִיָּא, וְלֹא נִפְקִין מִימּוֹי לְבַר. וְאִיהוּ בָּאָר
מִיָּא דְּאֲוִרִיתָא, דְּאֶפִּיק כָּל מִיּוֹן, וְכָל מִיּוֹן
דְּעֵלְמָא עָאֲלִין בֵּיהּ, וְלֹא נִפְקִין מִימּוֹי לְבַר.
וְאִיהוּ בָּאָר דְּאֶפִּילוּ כָּל בְּנֵי עֵלְמָא שְׂאֵבִין מְנִיָּה

וְאִתְמַר בְּךָ לָךְ רַד. שֵׁם נְרַמְזָה
יְרִידָה שְׁלָךְ לְגִלוּת הַרְבִּיעִית. לָךְ
- כְּמוֹ (בראשית יב) לָךְ לָךְ מְאַרְצָךְ
וְגו'. כָּאֵן ש, (איוב לב) הֵן כָּל אֵלֶּה
יִפְעַל אֶל פְּעַמִּים שְׁלֹשׁ עִם גְּבַר.
כָּאֵן רוּמֵז לָךְ לָךְ שְׁלֹשׁ פְּעַמִּים
(בְּגִלְגּוּל) בְּגִלוּת. בְּרַבִּיעִית רַד,
בְּשִׁבִיל בַּת יַחֲדָה, הַכְּלָה שְׁלָךְ
שְׁנִפְלָה. זֶהוּ שְׁכִתּוּב (עֲמוֹס ה) נִפְלָה
לֹא תוֹסִיף קוּם. וּמִיַּד שְׂאֵבְתָה יוֹרֵד
בְּשִׁבִילָה, תְּקוּם עָלֶיךָ, וְזוֹ (ו' הַשְׁבֵּת
אֲבֵדָה, וְזוֹ הַתּוֹרָה הַתְּנַגְּלָתָה עַל יְדֶיךָ, זו) הִיא
הַשְׁבֵּת הָאֲבֵדָה שְׁלָךְ. שְׁלֹא לְחִנָּם
נִגְלַתָּה לָךְ תּוֹרָה יוֹתֵר מִכָּל יִשְׂרָאֵל
וְעֵלְתָה אֵלַיךְ כְּמוֹ מִי הַבָּאָר שְׁעִלוּ
אֵלַיךְ, וְלֹא לְאַבּוֹת וְלֹא לְאִישׁ,
שְׁהִי הַבָּאָר מִכִּירָה אֶת אֲדוּנְיָה.
וְעַל הַתּוֹרָה הַזֹּאת נֶאֱמַר (במדבר כא)
וּמִשָּׁם בָּאָרָה הִיא הַבָּאָר וְגו'.
הַבָּאָר הִיא מְלִיָּאָה, וְלֹא יוֹצְאִים
מִימֶיהָ הַחוּצָה, וְהִיא בָּאָר מִי
הַתּוֹרָה שְׁמוּצִיאָה כָּל הַמִּים, וְכָל
הַמִּים שֶׁל הָעוֹלָם נִכְנָסִים בָּהּ, וְלֹא
יוֹצְאִים מִימֶיהָ הַחוּצָה.

וְהִיא הַבָּאָר שְׂאֵפְלוּ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם
שׂוֹאֲבִים מִמֶּנָּה מִים וְאֶפְלוּ כָּל

ענגי העולם, לא חסרים ממנה אפילו כחוט השערה. משום שבאר זו אין לה סוף. יותר עמקה היא מן התורה שנאמר בה (איוב א) ורחבה מני ים. ובכד של מי ששואב ממנה מים, הוא בולע (כל מים וכל חכמות) את כל חכמות העולם. כל שפן הבאר עצמה.

ובן עתיד הקדוש ברוך הוא להחזיר לך את הגזל שלך, שהוא המטה, שנאמר בו (שמואל ב כב) ויגזל את החנית מיד המצרי, שעליך נאמר איש מצרי. ובגלות שלך ובגלגול שלך יפריש לך ערי מקלט להנצל מכמה שרודפים אחרריך שאין להם סוף.

וזהו מצוה (בב) (אחת) להפריש ערי מקלט למי שהרג, משום אותו המצרי שהרגת במצרים, ששם היה נחש הקדמוני וכל מחנות שהיו מקיפים אותו, והרגת אותו בלי זמנו, ולא פחדת מהרודפים שלו, שבכמה מקומות רדפו אחרריך כמה נשים בנערותך, שהן נעמ"ה אגרות לילית שחרה. והקדוש ברוך הוא נתן לך ערי מקלט להנצל מהן, והם שערי תשובה.

משום שאתה בן זה, בן של אבא ואמא. אחר שחזרת בה"א בתשובה, עליה לבינה, יה"ו, עץ החיים, ובגללה זכית לאות ה', משום שהכנסת את עצמך אחריה בתשובה להתורה ולרבונך ולהעלותה מהגלות, ולא שתקבל אתה שחר.

והקדוש ברוך הוא שם שמו בך, ומשום שמתשבתך היתה לעלת העלות, שם בך מחשבתו, שהיא יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ועלת העלות הוא מיחד את האותיות הללו בך כדי להפיר אותו באותיות הללו.

מא, ואפילו כל ענגי עלמא, לא חסרין מניה, אפילו כחוט השערה. בגין דבאר דא, לית ליה סוף, יתיר עמוק הוא מדאורייתא, דאתמר בה (איוב יא) ורחבה מני ים. ובכד דיליה, מאן דשאבי מניה מא, איהו בלע (כ"א כל מימן וכל חכמתיו) כל חכמתין דעלמא, כל שפן באר עצמו.

ובן עתיד קדשא בריך הוא לאהדרא לך גזל דילך, דאיהו מטה, דאתמר ביה (שמואל ב כג) ויגזול את החנית מיד המצרי, דעלך אתמר איש מצרי. ובגלותא דילך ובגלגולא דילך, יפריש לך ערי מקלט, לשזבא, מכמה דרדפין אבתריך, דלית להון סוף.

והא' איהו פקודא, (בב) (הרא) להפריש ערי מקלט, למאן דקטל, בגין ההוא מצרי דקטלת במצרים, דתמן הוה נחש הקדמוני וכל משרייתיה, והו' סחרין ליה, וקטלת ליה בלא זמניה, ולא דחלת מרודפין דיליה, דבכמה אתרין רדפו אבתריך, כמה נשין בנערותך, דאינון נעמ"ה אגרות לילית אוכמא. וקודשא בריך הוא יהיב לך ערי מקלט, לאשתזבא מנהון, ואינון שערי תשובה.

בגין דאת בן זה, ברא דאבא ודאמא בתר דהדרת בה"א בתיובתא, אסתלקת בפניה, יה"ו, אילנא דחיי, ובגינה את זכי לאת ה', בגין דאעילת גרמך אבתרהא, בתיובתא לאהדרא לה למרך, ולסלקא לה מגלותא, ולא לקבלא אנת אגרא.

וקודשא בריך הוא, שוי שמיה בך, ובגין דמחשבה דילך הות לעלת העלות, שוי בך מחשבתיה, דאיהי יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ועלת העלות, איהו מיחד אלין אתון בך, לאשתמודעא ליה באלין אתון.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

השבת

ויקרא
- שנה א' 22 -

על ידי שמירת שבת יתקיים מאמר בני שמואל בן יוחאי
"לאמל' משמדין ישראל עת' שבתות חוללות מיה נאגלים" ...
שנאמר "והבאוהם אל' חר' קדש'י" שבת קי"ח ע"כ).

אבות ומגים

אריכות ימים וה' עולם תבא
בגמטריה
"זוהר השבת"

097-341982891.91 0191182891

מי עוצר את התורה? מהו מלך היום? ומהו המלך?
ובתורה זו? שיעשים עשרה אצטרונו המעורר
היה זהו שיעור השבת (ע"פ ר"ב)

